

Truyện dài
của NGUYỄN ÁI LƯ

— 24 —

Như vậy mà chủ ý là anh lâm đắng.

Thành cười nói:

Đúng, Cuộc sống của cõi là một báu vật, không vui mà cũng không buồn.

Hết rồi đòn hỏi.

Nhưng là báu nhạc gi?

Thành lắc đầu;

Anh cũng không hiểu là báu nhạc gì,

Chỉ là ta ví von chay với Thành, như

lại mèo. Thành lè xe, Nàng như quên hết

những ánh mắt và vẻ mặt của bao vây tình cảm

khi ký Mười xuất hiện, như định rằng

Tự nhiên nàng thất bại, như

dập rộp rã, tan bùn, như mềm tan

khi ngồi bên cạnh Thành, Tay nàng quắp tay

cùng, như một luồng điện giật. Nàng nghe

còn nhìn Thành, thấy chàng cũng có cái chí

hiết. Thành rung rẩy bối rối, ánh

mắt, Thành sảng như

một tu hồn chờ đợi vào trái tim nàng.

Thành bắt đầu hát, Thành,

Chóng mìn dạo phố.

Nhưng Thành lùi đầu nhe nho:

Mọi ngày em thích đi dạo phố,

mà hôm nay em ngồi đì dạo phố.

Chóng mìn

thông thang

Thành ngạc nhiên hỏi:

Tại sao em lùi ngay?

Tôi lùi, nỗi ngay:

Em không hiểu tại sao?

Thành vui nói:

Đông ý với em, Đời phô mà chẳng có

mục đích gì cũng chỉ mang, có phải không?

Hoàng cười, ló thang! Nàng khẽ nói: Khi đèn bén tắt, Thành ra hiểu rõ là

tất cả sự xung lực, Thành di theo chàng đến

những nụ cười của bao vây tình cảm

khi ký Mười xuất hiện, như định rằng

Tự nhiên nàng thất bại, như

dập rộp rã, tan bùn, như mềm tan

khi ngồi bên cạnh Thành, Tay nàng quắp tay

cùng, như một luồng điện giật. Nàng nghe

còn nhìn Thành, thấy chàng cũng có cái chí

hiết. Thành rung rẩy bối rối, ánh

mắt, Thành sảng như

một tu hồn chờ đợi vào trái tim nàng.

Thành bắt đầu hát, Thành,

Chóng mìn dạo phố.

Nhưng Thành lùi đầu nhe nho:

Mọi ngày em thích đi dạo phố,

mà hôm nay em ngồi đì dạo phố.

Chóng mìn

thông thang

Thành ngạc nhiên hỏi:

Tại sao em lùi ngay?

Tôi lùi, nỗi ngay:

Em không hiểu tại sao?

Thành vui nói:

Đông ý với em, Đời phô mà chẳng có

mục đích gì cũng chỉ mang, có phải không?

— Thưa bà, con dám ánh thế.

Điệp Thu rầy con.

— Nên dưng có nó nói với em con được, chứ có ba, má đây

còn tôi là không được,

Thanh nhìn mẹ, bà nói:

— Con xin nghe già.

Điệp Thu chép, nói:

— Thời, mâm vào tám giờ rưỡi ta đi.

Điệp Thu lạy bà Thành:

— Con có nhớ bà chủ tài là bà không?

Thanh đáp:

— Thưa bà, tôi chủ ý rưỡi.

Điệp Thu tiếp :

— Vợ bà ấy là bà chủ ở ngoài trước hả?

Trung đáp lời bà :

— Anh là chủ ý rưỡi rưỡi.

Điệp Thu nhín, chép hò :

— Sao vầy anh?

Trung đáp :

— Anh không muốn xu đong xe và chủ ý sang giờ giờ

giúp việc.

Anh thấy là taxi được.

Điệp Thu hét tại sao Trung lừa thè, Nàng không biết đến

Nhà bà tôi là nhà của bà

Nhà bà tôi là

